

Món Quà Giáng Sinh

Quang Huy

Hơn hai tuần nay, tôi đã tốn rất nhiều thì giờ để kiếm cho nàng một món quà trong ngày lễ Giáng Sinh. Nhưng chạy đàng đông, qua đàng tây, lang thang vào các khu shopping bao la đủ các loại quà cáp tôi cũng chẳng kiếm đâu được một món quà vừa ý. Nghĩ mãi chẳng ra, tôi về nhà, kiếm một cái hộp nho nhỏ xinh đẹp gói lại một cách cẩn trọng với chiếc nơ rất dễ thương...rồi đặt dưới cây Noel cùng với các gói quà khác mà nàng đã gói để tặng cho tôi và các con. Nhìn gói quà nhỏ bé, nàng và các con thắc mắc pha lẫn với sự tò mò, không hiểu năm nay ba tặng cho mẹ món quà gì đây về bí ẩn. Mặc cho biết bao nhiêu sự phỏng đoán, tôi chỉ chậm rãi:

- Đây là món quà quý giá nhất mà anh chưa bao giờ tặng cho em, hãy chờ đến đêm Giáng Sinh rồi chúng ta cùng mở quà. Anh chắc chắn em sẽ không thất vọng.

Bao ngày chờ đợi, rồi đêm Giáng Sinh cũng đã đến. Tôi và nàng mở quà cho lũ nhỏ, cũng như mọi năm lũ nhỏ thích thú với những bộ quần áo mới, những đồ chơi mới. Riêng tôi nàng mua sắm cho tôi đủ loại quần áo, đồ mặc trong nhà cũng như những bộ lịch sự, đúng một đề đi làm. Tất cả những gì nàng tặng, tôi đều trân quý, vì chúng thể hiện sự lo lắng, chăm sóc, cũng như thương yêu mà nàng đã gói ghém trong những gói quà. Riêng gói quà của tôi tặng cho nàng, chờ cho các con đi ngủ, tôi bảo nàng hãy từ từ mở.

Với vẻ mặt cảm động lẫn hồi hộp nàng rút giải lụa, mở nắp hộp. Chiếc hộp trống trơn, không có gì trong ấy. Một thoáng ngạc nhiên trong bối rối, nàng lật úp cả chiếc hộp xem có vật gì rớt ra không. Tuyệt nhiên chẳng có gì. Một chiếc hộp trống rỗng! Nàng lại cười xòa, cho rằng tôi đang dấu riêng món quà ở đâu đó hay đang làm điều tình nghịch “chẳng giống ai” như nàng vẫn thường trách yêu tôi. Tôi bỗng la lớn làm nàng giật mình:

- Em làm rớt món quà của anh rồi. Lụa lên lại nè...

Nói rồi, tôi cúi xuống, hai bàn tay nâng niu nhặt một vật vô hình nào đó bỏ lại trong hộp. Thấy thái độ của tôi hoàn toàn nghiêm chỉnh, không có nét nào đùa giỡn, nàng tròn tròn mắt nhìn tôi kinh ngạc. Nàng vẫn chưa hiểu tôi đang làm trò trống gì. Nàng bất động ngồi nhìn tôi nâng niu chiếc hộp, cẩn thận cột lại chiếc nơ cho ngay ngắn. Không để nàng phải chờ đợi lâu, tay nhẹ nhàng khoác tay qua vai nàng, bằng một giọng nói nhẹ nhàng khác với thường ngày:

- Đây là một món quà anh rất trân quý, nó vô giá nên chẳng có một nơi nào trên trái đất này bày bán được. Đó chính là cuộc đời của anh, tất cả những thương yêu, kỷ niệm mình có với nhau, anh đều bỏ hết vào trong hộp này, em không thể nhìn thấy vì chúng vô hình vô tướng. Chính vì vậy nên chỉ có thể có hai điều kiện xảy ra. Một là do tâm thức tình cờ hướng ngoại của em mà chúng sẽ bị “gió cuốn bay đi”. Hai là chúng được em gìn giữ tận đáy tim em, chúng sẽ trở thành một phần của em, đi theo em trong từng hơi thở ra vào, luân lưu trong máu, làm thành những hạt châu kỷ niệm mà những lần một mình ngồi nghĩ lại em sẽ mỉm cười trong hạnh phúc. Anh đã bỏ nhiều công sức và thời gian để chọn cho em món quà này.

Nét nàng thay đổi theo từng lời nói của tôi, trên khoé mắt nàng những giọt hạnh phúc từ từ lăn xuống hai gò má. Nàng cầm tay tôi xiết chặt, nhìn tôi sâu thẳm với ánh mắt cảm động và biết ơn. Cả hai chúng tôi ngồi lặng yên không nói. Trong bầu không khí yên lặng đó, chúng tôi đã nói với nhau thật nhiều mà chỉ hai chúng tôi hiểu nhau. Nàng mân mê chiếc hộp, trân trọng đặt trên đó một nụ hôn.

Tiếng nhạc Giáng Sinh nhẹ nhàng rót những ca khúc hạnh phúc vào tâm hồn của tôi, của nàng và của biết bao nhiêu người đang thương yêu nhau trên trần thế này.

Thương tặng em, người vợ yêu quý.